

הכל גלגול לבי כהמון

לזכרון נצח מוריינו רבי ישראלי אודסר, זצ"ל

ספר השבוי

* מקום לידתו וישיבתו ונסיעותיו וטלטלו *

שש ו בקרימינישאך שמעוני מאיש אחד שאמר ששמע פפי אכוי שהה קיה משפטן להרב מסכמי היל בעת שהיה רבנו זכרו לברכה שם, וספר גסבן שרבך מסכמי נגה בו בבוד גדר מאור מאור. ובעומק תלישותו היל ליה את רבנו זכרו לברכה בעת שיצא מביתו לנשען לרופו. אמרך בשייח' הרב היל מהלונה שלחה את רבנו זכרו לברכה ענה ואמר בהו תלשון אלמלה לא אנטיא לעלמא אלא שרבי נחמן יפסע על מפקון שלו רבי נחמן זאל בא מיר איבער טרעטען דיא או ר' נחמן זאל בא מיר איבער טרעטען דיא שועל איז איזוק גינגו.

שש בשובו מקרב היל היה אז גם אצל הרב החסיד המפרקם מטורנו עבי אריה מאליק, ובפי התשמע מאישר-שלומנו של בטהרין, ועלוי נאמר באשר בא בן ילה' לא מהמה לא ישא בעמלן. וצטרך לסלול מה שיספל בכמה גלגולים וכי, עד שהצדיק חזר ויתקנו מחדש לזרמי הלכות שלוחין ה', אותיות ליט' מי לפי אוצר היראה - צדיק, אות ר'כ)

שש ורב מסכמי שליח אלוי פעם אחת תאקרו לו שקרים שבא לתוך עור ראיית את הפלאך מיט'יך וקד'יך ראייתו. וכמקרה של ששמיעי שאמר רב הקוזש היל שרואה את מיט'יך ראייתך ומיט'יך זכרו לברכה אמר שלא קד' רזאין אותו. וכמקרה שעוד פעם אחת טען רב הקוזש היל עם רבנו זכרו לברכה בעטמו, קד' ראייתך וקד' ראייתו, ורבנו זכרו לברכה לא רצה להקסים על זה, ואמר לקס' רבנו לא קד' רזאין את מיט'יך, אני ראייתי בקד' לך, וזה הוא באמת ראיית מיט'יך. והמשך מעבר ליר' וניה בענין זה בפה ...

בחינת אונאה שתנות, שהוא בבחינת נגה שלפעמים נכלל בקדשה ולפעמים להפה, ועל בו הוא בסגנה גדרה, אם לא ישעד להתקרב פאמת, שלא יפל חס ושלום לרע גמור.

אבל על כל פנים כל ימן שהוא בבחינת אונאה שתנות, שאינו מカリע לבאן ולאבן, אונאי הוא בחינת קנה ומחריר אונאה, הינו שלב תורה ומצוות ומעשים טובים שלו, שהם עקר קניין האדם באמת בנייל, כל אלו הקניינים יתקיים רק שייטרך להחויר האונאה, כי יצטרך תקון וברור גדר לברר תורה ומצוות שלו מהאונאה והטעויות שלו. אבל זה שטעותו בבחינת יתר משות, הינו שגפַל בך עד שחולק לגמרי על הצדיק שהבחינת יותר משות, הינו שבחינת נגה נכלל בכלפה חס ושלום, שם הוא בבחינת בטול מכח למגמי.

של כל הקניינים של בטהרין, ומבטלין לבטהרין, ועלוי נאמר באשר בא בן ילה' וצטרך לסלול מה שיספל בכמה גלגולים וכי, עד שהצדיק חזר ויתקנו מחדש לזרמי הלכות שלוחין ה', אותיות ליט' מי לפי אוצר היראה - צדיק, אות ר'כ)

את-יכסף לא-תתן לו בנסך

כה'לו
השפש של ממון בא לאדם מבחן הנפש שלו. וכשאדם ליה ממון מאחרים, ואוי משעדר אליו שעדוף גוף וכל נכסיו, בבחינת היבאים על ידי בלבול המרבה. ויש שמאמין בהצדיק האמת ומתייחל להתקרב, אבל אין להתקרבותו בשלמותו, עד שיוכה על ידי זה לבורר המרפה בשלמותו, זה בבחינת אונאה פחות משותות, כי על ידי שהתחילה להתקרב רביית הלכות רבית אי' לפי אוצר היראה - ממון ופרנסה, מג')

שיעור הר"ן (קל"ה) דבר עם איש אקד שפה רחוק מהשם יתברך מזאך, אמר לו שירגיל עצמו להתאנם על עיניו. אמר אז תורה יש לקבל שנעשה על הארץ וכו' (בסיון ק"ט סלק ראשון), שמקאר שם שעיל-ידי אונקה שמתאבחן לשוב אליו יתברך נפסקין מקבל טפמאה וגתקשרין ליטבל דקדה. וכן אמר אסרך-כח עוד כמה תורות על אנפה שהיא יקרה מזאך:

ביהר

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

אל-תונו איש את-אחייו כה'יד
כל ויסוד כל התורה כללה, הוא שאריבין ליהר מזאך לבלי להטעות את עצמו בזה העולם, כי העולם הזה מטעה את האדם לנמר, כמו שביבל הקניינים והפשא ומתקן אריכין להיות נזהר מאונאות והטעאות, כמו כן בעקב הכנין של האדם בעולם הזה, שהוא בבחינות תורה ומשות בבחינת אמת קנה, אריכין גם כן ליהר מאונאה וטעות.

ב' בפה וכפה פגמים ופניות חס ושלום יש בבחורה ומוצאות של רב העולם, כי על ידי מעשיהם הפנומיים, על ידי זה גם הטוב שלהם פגום הרבה, ואוי אפשר להצעל בשלימות מהאונאה והטעות של זה העולם, כי אם על ידי התקבוחות להצדיק האמת.

על צריכין לבקש ולהפץ מזאך את הצדיק האמת, ולשפך לו פנים נכח פנ' ה' שייפה למצעאו, כדי שייפה על ידו לברר המרפה שלו, כדי שייגע על ידי זה מפל הטיעות והאונאות היבאים על ידי בלבול המרפה. ויש שמאמין בהצדיק האמת ומתייחל להתקרב, אבל אין להתקרבותו בשלמותו, עד שיוכה על ידי זה לבורר המרפה בשלמותו, זה בבחינת אונאה פחות משותות, כי על ידי שהתחילה להתקרב באמצעות רבית הלכות רבית אי' לפי אוצר היראה - באמת להצדיק האמת, על ידי זה היא קצת מבחן נגה שהוא בבחינת אונאה שתנות, כי הצדיק אותו בכל פעם אל הטוב ואל הקדשה, ועל בן האונאה שלו היה בבחינת פחות משותות ונתן למחללה, כי זה הצדיק היה בבחינת ואיש חכם יכפרנה. אבל מי שआיט מתקרב אל הצדיק, רק עומד על המפל שמי חולק עליין, וגם אין רוזה להתקרב, זה

= הפעזה וקרוב (חלק י')

שש (המשך מהימר) ... והיה בענין זה בפָה
רבאים, אך לא הייתה בכלל זה אצלו ולא נכיתו
לשמע מפי הקדוש דבר בענין זה, רק שמעתי
סתם מפה שהוא אצל הרב גנסבי.

וספר ל' מעתיזות אחרים ששמם עז
מענן תתקבשות הרב היל לרבו מבחק הרב
הקדוש מונע מיל זכר צדיק וקדוש לברכה.
אפרידך בשובו נשיה אצל דרב מאליק
היל וכבר שמע הרב מאליק את כל טענותיו
ואפקחו עס הרב מגנסיו מענן מראות, כי היה
הדבר מפרק ומשמע בסבבותם, וכשבא רבענו
זיכרונו לזכרה אצל הרב מאליק על שבת
קדרש היה גם הרב מאליק מדבר הרבה בכל
סבדה מעגן מראות ואמר בכל סבדה וסעה
בשבת תורה, וכל התורה וכל הספרים כלם
היו מענן מראות להודיעו שהוא רואה באמות.

וְרַבָּנוֹ וְכָרְנוֹ לִבְרָכָה לֹא הַסְכִים עַל וְ
כָּל וְשַׁתָּק לֹא לְגַנְרֵי, כִּי קָדָם שְׁגָנָנָס לְרוּב
הַקָּדוֹש מֶאֱלִיק הַתְּפִלָּל לְהַשֵּׁם יְתִבְרָךְ וְתִהְשִׁיבָ
אָזְדָּק לְהַתְּנַגֵּג עַפּוֹ וְכִי אַלְבָן שַׁתָּק לֹא רַבָּנוֹ
וְכָרְנוֹ לִבְרָכָה לְגַנְרֵי בְּכָל הַשְּׁבָתָה. וְאַתְּרָכָךְ
בְּמוֹצִיא אֲרָשָׁבָת נְכָנס רַבָּנוֹ וְכָרְנוֹ לִבְרָכָה לְחַדְרוֹ
בְּבָתְרוֹ בְּתַת הַרְבָּה הַפִּיל וּבָא אַלְיוֹ הַרְבָּה מַוְעַט עַבְּרִי
אֲרָרָיה וְכָרְנוֹ לִבְרָכָה בְּעַצְמָתוֹ וְאַמְרָר לוֹ עַדְן אֵין
אַתֶּם מַאֲמִינִים לִשְׁאָנִי רֹוחָה, אַתָּה לְכֶם מַופְתָּח
חוֹתָם שְׁאָנִי רֹוחָה וְהַתְּחִיל עַוד זְפָעָם לְזַבְּרָה
תְּהֻנָּה וְזְהֻבָּה לֹא שְׁחָא רֹוחָה, אֲזַהְבֵּב לֹא
רַבָּנוֹ וְכָרְנוֹ לִבְרָכָה קְרָבָה צָפוֹ לְרִדְשָׁה בְּמַעֲשָׂה
סְמִרְבָּכָה וְלֹא רְאָא אַוְתָּה מִימִקְדָּם כִּמוֹ שָׁאָמְרוּ
רַבְּפִיטָשׁוּ וְכָרְנוֹ לִבְרָכָה קְנֵלָה כְּדַ')

י פעם ארגנו בנס ביצירת במנרה להרפיס ספרי רבנו והזמין את ר' ישראלי לבנס, והיה חלוקין ודעות בין החברים האס זה תורה, ור' ישראלי השיב לאחד, שבל מה שעושים בשארל לגולום רבינו – וזה מזר גומתא – מאחרם.

הנ"ט מאוניברסיטה מפרסמת בירושלים בקשרו פעמי' ישראל להגעה אליהם בכדי
שישמעו להם שירים עתיקים של רבנההקדוש, ואחר ממשמשיו סרב קצת באמורו שרוצה לנסע
על מנת להפין ספרים ולא לברים אחרים הגראים לעניין ביחסות. ו/י ישראלי הסביר לו קצת
בגעיותו, שבל עניין של רפנו – הוא חשב, וצריך לנסע בשביל פל קרוב, ולא זכר בדיק העניין.
בשuguay החברים לאוניברסיטה, אמר ר' ישראאל שקרה לו לצאת מהמחכונות, ובקש להגיד
לחוקר שיבורו בעצמו אליו, וכך ירד החוקר במה קומות והגיא, ותכל ר' ישראאל הסביר לו בנימ
ונתן לו ספרי רפנו ואמר שאין לו כח לשיר, וחזרו הביתה. והוא נראה שביל בונתו בנסיעה היה
לקרא נפש שהוא עפה מרוחק אפילו פה וכיו'...

י אחד מאג'ש ספר, שפעם בקש מר ישראל את הספר אב"י הנקה, והוא חשב לו שאין
בנמצא בעט, אבל לכך את הכתבת שלו והגע עד ביתו להביא לו את הספר.

ישעיהו נשמע שר יושע אל בקש לקחת תמיד איה ודבר להפצה בשיזאים מהבאות, אויל ימצא יהורי שיאכל לקרבו על ידי זה.

בשאלו החברים את ר' ישראל האם לתרגם ספרי רבנו, השיב שהעקר הוא להדרפס בולשורהקען כדי לקרב את התלמידים רחכמים, והוא ירעו בכם (ומפילה בכם יתפרק). וכשהשאלו אם בכלל זאת פראי להדרפס גם קצת בלשונות זרים, שאל איזה שפנות דמי נמצאות בעולם, והשיב שצרכים להתפלל להשם יתברך שיורנו רצונו (אם להדרפס קצת בשפות אחרות או לא, יג אדר תשניב)

בראש **השנה** **האחרון** **של** **ימיה** **חייו** **(תשכיה)** **שאל** **צרכתי** **אחד** **אשר** **היה** **עובד** **בתרגם ספרי רבנן:** **"אבל** **לשורתקען** **וצרכתי** **הם** **שתוי** **לשונות** **מאוד** **רחוקות** **זו** **מזו,** **לא?".**

משיבת נפש

פ"ז אפלו מי שגבל מאד חסוחיללה אפלו אם נפל
לעברות חסוחיללה ציריך גם פן שהיה לו יראה
נכחה וגדרה שיכל למלט את נפשו מרעל ולמשך את
שכבר נפל כל בך אם פן חתר לו הפל חדשות
ואין יכולות להשתר שם כל פעלי און. כי גם בשאלת
מאוד קאדי כי בכל מקומות ממשלהו: וככור בהמה
ש יראה אותן קו

(ט) צרכין לידע שכלל מה שפרטוב בספר ראשית חכמה ושאר ספרי קדש ענייניו קדרה וטוהרה גוזלה עזם הפגם והעוש שבל כל חטא ובגמ אפלו בל שחואה, אין הפינה בבל זה בכדי לרחק את האדים מעובדו יתפרק ולחליש דעתו בזער חסוחיליה, רק פונתת הטובה הוא ורק לזרב וילזחיר את ישראל שיחיו קדושים וטהורים ויתרחק אפלו מכם בל שחואה, כי בודאי בך ראיי להם לפ' עצם לעשרות משלשים, אבל ארעלפריכן אפלו מי שפוגם במו שפוגם רחמנא לצלן בודאי ציריך לנים מאמר הפתוב: אל הרשות הרבה, וכמו שאזכיר רבותינו זכרונים לברכה: מי שאכל שום וריזו נדריך וחזרו ואכל שום וריזו נדריך יותר. ובוואיא ציריך האדם להחיות ולחזק את עצמו בכל עת תמדר יהיה איד שיזהה, כי צרכין להזהר שלא לקבל היראה והמשיר לרגע חסוך שלום להתרחק עלידי זה בזער, רק שייה בבחינת יואת השם לתחים דיקא דרכו לזרב את עצמו לשם יתפרק עלידי היראה והמושר ולא להתרחק חסוך שלום, רק אדרבא מעצם היראה יתוק את עצמו לקיים דברי רבותינו זכרונים לברכה שהזיהוינו להאמני בתסדו וטבו יתפרק שאיטו נפסק לעולם ולחזק את עצמו בכל עת להתחילה מחדש בעבודת השם: (שם אות כה)

שיטות ותפילה

תפללה ואמונה ונשים ואנץ' ישראלי הם בחינה
אחת ותלויים זה בזו. וכך הפעם שפוגמי בhem
חיסוך שלום מאיריכין גאליט, וכי מה שזען לאסק
בhem וילתקעם כמו כן מקרבי הנגילה (לקוטי
מוחד"ן א', סימן ז').

ה'תפללה היא בוחנת אמונה, ומסג'ל לברון ונצל משכחה שהיא תליה בפגם אמונה (שם).

... וערערנו שתהיה תפלתנו נכונה וסדרה
וישגורה בפינו ובלבבנו, ותגלח נשים ומופתים
בעולם "לפניהם דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא
האלקים אין עוד". ותponder את עמדת ישראלי
להוציאם מATORך גלוותם, אשר גLIGHT אוטנו זה בפה
שנים, ותמהר ותחייב לנו וונפה לשוב לארכזנו
וambilיא לנו את פשיט צדקה במחרה, יי' גיט מס' מקריא
שchetוב, והיה צדק אוור מותני והאמינה אוור
חליצין, אמת פארץ הצמחה ואזק משפטים נשקה.
ויגנס לנו מקריא שchetוב, תבואי תשרוי בראש
אquina. במחרה במשמעות אמן: (לקחי תפילה -
מתוך תפילה ז)